

1891-11-17

SENDER

Jens Ferdinand Willumsen

RECIPIENT

Johan Rohde

FACTS

Document type:

Letter

Language:

Dansk

Sender's location:

Paris (Frankrig)

Mentioned people:

Jan Willumsen

Juliette Willumsen

Archive:

Tilg. 392, Håndskriftsamlingen, Det

Kgl. Bibliotek.

TRANSCRIPTION

13 rue Charlet Paris

d 17 Novembre 1891.

Kjære Ven

Det var Bjærgene som i Sommer udgjorde mine Længsler og Higen, dog med den smalle Pengepung som jeg altid er i Besiddelse af maatte jeg stille Rejselængden derefter og gjøre Afstanden saa kort som mulig, men det gik, som det saa ofte hænder mig i mine smaa praktiske øjeblikkelige Hjælpekneb paa Atelier jeg gjør dem saa nemme og hurtige i det jeg troer at det opfylder Hensigten og om et Par Dage river jeg det ned for at forbedre det - Cote d'or der vare de nærmeste Bjæрге, blev sagt mig ikke var noget synderligt men derimod i Arbois, der

begjyndte Jura at hæve sig der var smukt, jeg fandt det ikke tiltalende, og tog da fra Jærnbanestation til Jærnbanestation højere op i Bjærgene, det var de nøgne Klipper jeg søgte; hvad jeg i Tanken havde set og hvad jeg havde set dengang jeg for gennem Sierra Nevadas 19 Tuneller, det kom ikke, jeg kunde ligesaa gjerne strax have rejst dybt ind i Alperne ved Mont Blanc, nu ved jeg bagefter jeg kom dog alligevel dertil, paa denne søgende Maade kom jeg op til de højeste Toppe i Jura Kjæden, hvor fra Landet igjen faldt af ned mod Gjenfersøen menfra hvilken paa den anden Side de saa'es hæver sig dobbelt højt over Skyer med den lange Kjæde af hvidgule Snetoppe dannede den Sweitziske

og franske Alpekjæde, og med de søgte nøgne Toppe og Sider, det maatte staa for mig som et ønsket fjærnt Land som laa for langt borte til at naa, jeg maatte nøjes med Stedet hvorpaa jeg stod og forsøge paa at lade dem tilfredsstille mig, disse afrundede Former der var dog en ordentlig stor nøgen Fjældvæg Mont d'or som gav Forestillingen Styrke at jeg var i en Bjærgegn.

Jeg var nu ved den sweitziske Grændse over de højeste Toppe var Grændslinien trukken, og ganske rimeligt var det nu at jeg gav mig i Kast med at male disse høje Toppe som var Maalet for min lange Sommer Rejse efter at have søgt her og der, oppe og nede, i en fjortens Dag Tid satte jeg mig fast paa Mont d'or hvorfra jeg havde den store Udsigt over Dal og Top over alt Grantrær spredte eller

samlede til Skove og til den lille Grændseby Jougne hvori vi boede hvorfra der var en Times stadig Opstigning til mit høje Stade.;

I disse fjortens Dage hvori jeg stærkt havde færdes omkring og trukket af med Papir og Lærreder, var jeg uden at ane noget blevet antaget for en tysk Spion som gik og trak "plancher" af her ved Grændsen. Hele Egnen er gjensyret med Toldmænd, Bondefjolser som naturligt aldrig har hørt eller

set længere end deres Distrikt, hvor i der ikke er meget at faa Forstand, af, som tilbringe Dage og Nætter ude stukken i en Busk hvorfra de antaster alle med Spørgsmaalet om der er noget at fortoldes.

Saa møder jeg en Dag en Toldmand da jeg kommer ned fra Mont' d'or og gaar over Marken, der er altid noget stikken i at møde en Ordenens tjenstgjørende Mand at skulle svare paa alle hans krydsende Spørgsmaal

2.

jeg har altid haft Lyst til at undgaa saadan En; men til ham her havde jeg engang før for en 5-6 Dage siden aflagt hele mit foregaaende og kommende Liv tilsyneladende tilfredstillende for ham, ham¹ da rask i møde som var det en gammel Kammerat glad og kvik men ak her begynder Stykket, første Scene er alt igang. "Hvor kommer De fra" "fra Mont d'or" "hvad gjør De der" "jeg maler et Maleri" "Vil De følge med mig op jeg vil se det". Efter endt Arbejde og efter den lange trættende Spadseretur op og ned var jeg træt, men det nyttede ikke at kny, og da fulgte jeg ham medens der fra Egnens Smuthuller ankom et Par andre til saa jeg var godt eskorteret, hvis at Tyskeren Spionen skulde finde nogle Narrestreger; ladte Revolvere havde de hængende over deres Skuldre. Han snakkede hele Vejen et Slags foreløbigt Forhør, at jeg var Spion fortalte han mig

strax, og det var forbudt at tegne og male den Egn af som var ved Grændsen o.s.v. o.s.v. jeg tog det dog ærgeligt let, der kunde aldrig blive mere end naar vi kom der op og han saa at det var et almindeligt Oliemaleri saa var det hele forbi; det stod paa en Sæters Høloft godt langt inde forvaret at Ingen nemt skulde kunne gjøre det Skade; det var et bevis mod mig, da de saa at det saa nøjet var malet af alle Egnens Toppe og Byen og Vejene saa var det tydeligt, dette Grænsemaleri og de løjerlige Rémedier som jeg brugte til at skrive med Staffeliets og Malerkassen, alt skulde ned til Gjensdarmeriet i Hopitaux-Jougne, jeg maatte forsikre at intet var gjemt i Høet det blev derefter godt gjennemsøgt, de beordrede mig at tage Tingene, men jeg nød Triumphen at beordre

og se de tre hver med en af de tunge Ting, som de rigtignok brummede lidt til, den gamle Mand som ejede Sæteren og huset mine Sager, havde ikke før haft den morsomme Ulykke at huse en virkelig Spions Arbejdsredskaber, han var medfølsom, stakkels Djævel sagde han rystende paa Hovedet da de førte mig bort; men kan jo ogsaa lade være med at befatte sig med saadant et "salle metier". Saa gik det ned ad, jeg blev vaad til Knæene af det høje Græs med Aftenduggen i, jeg blev ærgelig over det hele nu, maaske de dernede heller aldrig før havde vist at Malere kan male en Egn af uden at være Spion, men jeg var destoværre

den første Maler der havde slaaet sig ned i den Egn. Der var dog kun den Ting der gjorde mig bange at jeg havde min ladte Lommerevolver i Lommen, og

faa en for stor Historie ud deraf ved Visitationen dernede jeg tænkte paa at kaste den, men jeg indsaa at det ikke kunde gøres ubemærket thi En gik foran En ved min Side og En bagved jeg havde hørt at det var forbudt at være bevæbnet, naa lad der komme hvad der vilde, jeg maa anstille mig uvidende at jeg havde den for løse Tyre eller saadan noget, og i min Ærgelse derover og over det Hele Vrøvl og ved at tænke paa det Mas jeg skulde have i Morgen med at slæbe de tunge Sager op i gjen saa slog jeg med min Stok Blomsterkurven af alle de mange Skarntyder som jeg passerede i det de dumpede tunge ned i Græsset under dem "Ha det er nok Hovedet af vore Soldater de slaar af bilde De dem ind, de hævner dem" Han Toldmanden begyndte paa dette Tidspunkt at blive for uforskammet

3.

som senere steg og som holdt for længe ved. "tegner De ogsaa paa Papir" "ja det gjorde jeg" den var ganske tydelig nok, og at jeg havde Kort hjemme over Egnen var endnu tydeligere.

Vi naaede Hopitaux-Jougne.

Told Leutenanten var ikke i Byen han var den øverste, foruden ham kunne der intet bestemmes han var gaaet til en Naboby i en lille Visit, Gendarmen og Underordnede Toldmænd undersøgte Maleriet og de fandt ingen Tvivl Maleriet var netop udmærket gjort, et rigtigt smukt tableau at have over Grændselinien "lad os sætte ham over i Bureauet indtil videre Monsieur venez". min Forhaabning om foreløbig at slippe fri forsvandt, jeg begyndte at tabe Modet, nu var det mørkt og man tændte Lys, Der i Bureauet var en en Toldsergent som overtog en Overordneds Pligter han overtog den saalænge frygtelig ventede Visitation han befølte mig kjælent, allesteder og pillede alt op af Lommerne som han stødte paa, Og tænk hvor underligt for mig da han sidst kom til Lommen med Revolveren hvor spændende haabende om han skulde glemme den Lomme og frygtende Resultatet af en Opdagelse, det jog igjennem min Krop i smaa Stik ligesom naar et Ben sover da han følte paa den fyldte Lomme med Revolveren i, "hvad har De der" sagde han idet han trak den halvt op "naa en Lommerevolver", ligegyldig lod han den glide ned igjen, jeg var let mit Mod fyldte mig igjen og alt svarede jeg paa med Overbevisning af rent Brød i Posen; min Notesbog blev gennemset Blad for Blad og til de for dem uforstaaelige Ting maatte jeg give Forklaring. Mine Visitkort mente de var falske da de var

af den billigste Slags, i min ene Lomme stak han Fingrene i en vaad levende Snegl af den allerstørste Slags et nydeligt Exemplar som jeg skulde tegne efter, min Bøn om at lade idetmindste den komme i Frihed blev accepteret

Burauret laa paa Jærnbanestationen og der samledes da efterhaanden Jærnbanebetjente og Toldmænd "en masse". og de blandede sig i Affairen og gav deres Besyv med og jeg fra de mere Delagtige taale mange Forhaanelser, og jeg ved nu hvor lidt ordentlig Tiltale grov Tiltale der henvendes til den stakkels Fyr som er falden i deres Klør enten ha[n]² er skyldig eller ej.

En gjenkendte saa udmærket jeg havde rejst der paa Stationen for 12 Dage siden i den Tid havde jeg aldeles sikkert faaet noget godt noget, det var Løgn at jeg kun havde faaet begyndt paa det Maleri der det var kun Skalkeskjul og min Accent var tysk dette med

Danmark som jeg var født i var dog for latterligt at jeg vilde bilde dem saadant et Land paa som de ikke kjendte, og saa tog de Revolverne ned af Væggen og smed dem over deres Skuldre og stillede sig op som Vagt ved Døren og inde der idelig afløstes, Deres Koner og Børn kom til da Begivenheden rygtedes i Byen og betragtede det nøjagtigt udførte Billede af Grændsen og saa mig naturligvis denne Guldfugl som de der havde sat i Bur denne virkelige Guldfugl som der skulde give deres Fædre et extra Guldstykke i Honorar. Jeg bad min Fænger om at gjøre sig Umage med at faa hele Sagen lavet i Orden i Aften, han svarede grinende at de skulde den nok, tillige bad jeg om Mad som de kunde bringe mig for min Regning ovre fra Gjæstgiveren da jeg ikke havde spist siden elleve om Formiddagen, det lovede de

4

men de kom bare ikke med nogen, saa bad jeg sende Bud til min Kone som maatte være bange for mig, hun tænkte at jeg var falden ned fra Mont d'or langs den stejle Klippevæg og laa nu som Mask, det vilde de ikke, som De ser, var de ikke elskværdige. - De telegraferede derimod til Pontarlier; den store Kjøbstad som ligger 1½ Mil derfra som de med sidste Tog vilde sende en Escorte af Gendarmen for at afhente mig, men Svaret blev at sidste Tog var afgaaet. Endelig kom Toldlieutenanten han maatte have Historien om igjen og jeg blev tiltalt i haarde Ord naar jeg paa Grund af mig ukjendte Gloser ikke forstod Pointen i hans Spørgsmaal. han befalede at naar det sidste Tog gik herforbi til Pontarlier skulde jeg med to Toldmænd føres dertil, gratis[.] Transportsedlen blev skreven og signeret og alt var i Orden der ventedes paa Toget

en Menig traadte frem for Lieutenanten og meddelte ham at jeg var

bevæbnet, jeg maatte vise ham den og bejae at den var ladet skarp. den blev saa overgivet til Escorten.

Dette at jeg nu skulde føres længere bort til et større Forhør for En eller anden Jurist og saa blive puttet ind i et Hummer for Natten, gjorde mig fortvivlet over den hele Situation, jeg ville det meget nødigt selv om det havde føjet maaske endnu et morsomt Ark til Brevet, jeg fandt min List og forklarede at hvis jeg virkelig var Spion og min Kone mærkede at jeg blev borte om Natten saa vilde hun antage at jeg var bleven nappet og tilintegjøre alle de Spionerier som laa der hjemmme de maatte hellere gaa hjem og gjøre Undersøgelse forinden det blev forsent. Hm sagde de og saa paa hinanden og gik ud i Mørket og holdt

Raad, de kom langt om længe ind igjen og forklarede at jeg vilde blive ført til Jougne til mit Hjem for at efterse min Stue. Jeg var ikke rigtig sikker paa at de ikke skulde bestemme sig om. Toget til Pontarlier holdt uhyggelig længe men da det begyndte at gaa lettede Frygten af mig og jo mere des hurtigere de kom i Fart og det var forsvunden bag Stationen følte jeg mig fri som var jeg det virkelig om nogle Øjeblikke maatte de alt være rystet af mig al dette væmmelige Paahæng som der havde været om mig nu i over 6 Timer. Lieutenanten bankede paa Ruden som en Vind for Slaven ud at høre Ordren at vi skulde begive os paa Vej, jeg fulgt af Fangeren af Lieutenanten og af Gensdarmen, fine Folk og stor Forbryder igjennem en sort Nat i et øsende Regnvejr; men det generede mig ikke stort at Regnen rendte gjennem Straahatten ned over Panden i Øjnene og i Munden jeg blev gennemblødt for jeg var i Sommerklæder og ikke belavet paa Regn de andre derimod havde store Kapper med Hovedhætte paa, nu skulde hun da faa at vide at jeg ikke var falden ned fra Mont'd'or selv om de maaske skulde finde paa at slæbe mig bort igjen, jeg tog nogle Fløjtetoner derover, Toldmanden blev urolig kiggede om til højre og venstre ind over Markerne "var det Dem der fløjtede før" sagde han da jeg begyndte igjen og jeg beroligede ham ved at svare ja, Gud ved for et hemmeligt Signal han havde antaget det for; Det gik dog efterhaanden en Anelse op for dem at de vist var en Betise de havde begaaet i Dag; saa der kom en noget

5

mere privat Samtale igang mellem os om Toldmandens Pligter og Fortjeneste han faar kun 60 fr om Maaneden i Løn og han maa da være ude Dag og Nat minus 5 Nætter i hver Maaned og saa opmuntret af 15 fr extra Fortjeneste havde jeg været Object. Vejen var svunden bort bagud under vore Fødder, vi stod ved Huset, Huset som indeholdt saa megen Angst og Sorg, som var bleven baaren om fra Stue til Stue og oppe og nede; da hun hører mange trampe paa Vejen udenfor saa tænkte hun at de

kom bærende med mig og hun lukkede Vinduet op for at se ud og raabte for hundrede Gang efter mig, denne Gang svarede jeg hende og hun for ned og faldt mig om Halsen med en ny og stærkere Graad som varede længe ved; paa Escorten virkede det ikke som et Komediespil, hendes Sorg og hendes forgrædte Ansigt var ægte, de bad nu, meget høflige, om blot at vise dem mine Papirer som saa overbeviste dem baade om at der existerer et lille Land som kaldes Danmark og at jeg var boende i Paris; de vare saa blevne overdrevne høflige; og jeg maatte drikke en Omgang Øl med dem paa Santéen dog ønskede de mit Visitkort for inden de forsvandt; skønt de vare gaaede turde Værtens kun hviske thi de mente at vide at der var stillet en Vagt udenfor Huset. Natten gik men den gik forfærdeligt hun var febrilsk af Graaden og maatte gaa frem og tilbage paa Gulvet. og jeg kunde heller ikke faa Ro paa mig før ved Morgengryet. Dagen efter var Toldmændene igjen med et gammet daarligt maleri som jeg skulde vurdere; det var vist Humbug, jeg saa Toldmænd allevegne; Denne virkelige uhyggelige Tildragelse havde gjort mig saa led ved Egnen samtidig med en stærk Kighosteepædemi som gjorde os bange for Drengen, at vi besluttede hurtigt at rejse bort herfra, fra denne uhyggeligt gennemsyrede Bjærgegn bort til det fjærne taagede Klippeland paa den anden Side Genfersøen som jeg stadig stille havde længtes efter, vor Afrejse fra Stationen saa hurtig efter Historien saa underligt ud for Toldmændene men de maatte lade os rejse, vi kom over Søen og slog os ned ved Foden af de mægtige Savoiske Alper, der fandt jeg Bjærgene og endnu mere da jeg gjorde en Fodtur ind igjennem dem til Mont blanc og fik set dette enorme Snebjærg, som stikker op over alle sine antagelige Omgivelser.

Heller ikke der i Savoien [lod]³ de Gendarmer mig være i Fred en eller to Gange om Ugen i de sex Uger jeg var der, kom de for at forhøre sig hos Naboer og Genboer om de ikke have mærket noget lovstridigt ved mig, og jeg selv blev underkastet

et Krydsforhør efter de snedigste Regler jeg gav dem min Adresse i Paris for at de kunne lade forhøre om mig der, at der brændte Lys hele Natten på mit Værelse, kunne de ikke regne ud at det var en Natlampe der stod og brændte det var de for snedige til, jeg havde andre Sager for ved det Lys, da jeg rejste ud af Provinsen paa Turen til Mont'blanc maatte jeg skjule mig i Kupéen da de samme Gendarmer stod paa Perronen for at lægge mærke til de Passerende, thi jeg vilde nødig standses op for nogen Pris samtidig med det ubehagelige nervepirrende ved at stå under Forhør. Under saadanne Forhold føler jeg det nærverende praktiske og behagelige ved at have haft Frankrig til Fødeland

-

Vi sende Dem nu mange Hilsener vi har det godt og haaber det samme med Dem Pengene takker jeg for; men det ser ikke ud som de trækker Deres Udgifter fra jeg længes nu efter at høre om hvad de har faaet gjort i Sommer
mit Arbejde faar vente til et næste Brev
Deres h. J. F. Willumsen

¹ Willumsen har evt. haft til hensigt at skrive: kom

² Willumsen har haft til hensigt at skrive han.

Han har dog ikke fået afsluttet det sidste bogstav ordentligt, så det fremstår som en r frem for et n.

³ Ordets endelse er uklar. Willumsen har sandsynligvis haft til hensigt at skrive: lod

12
13 rue Charlet Paris

D 17 Novembre 1891.

Kjære Ven

Det var Bjergene som i
Sommer udgjorde mine Længsler
og Higen, dog med den smalle
Tungeprung som jeg altid er. Besid-
delse af maatte jeg stille Reje-
Længden derefter og gjøre Afstan-
den saa kort som mulig, men
det gik, som det saa ofte hændte
mig i mine smaa praktiske
øjeblikkelige Hjælpetreb paa Atelier
jeg gjør dem saa nemme og hurtige
i det jeg truer at det opfyldte
Hensigten og om et Par Dage
river jeg det ned for at forbedre
det - Gate d'or der var de
nærmeste Bjerge, blev sagt mig
ikke var noget synderligt men
derimod i Jura Perbois, der

begjynte Jura at høre sig
der var smukt, jeg fandt
det ikke tiltalende, og tog
da fra Jernbanestation til
Jernbanestation højere op i
Bjergene, det ^{var de} nøgne Klipper
jeg søgte i hvert jeg i Tanken
havde set og hvert jeg havde
set dengang jeg var gennem
Sierra Nevadas 19 Tuneller, det
kom ikke, jeg kunde ligesaa
gerne strax have rejst dybt
ind i ^{Alperne} Alperne ved Mont
Blanc, nu var jeg bagefter
jeg kom ~~der~~ dog alligevel dertil
paa denne søgende Maade kom
jeg op til de højeste Toppe i Jura
Kjæden. Hver fra Landet igjen
faaet af net mod Gjenfersöen
men fra hvilken paa den anden
Side de saaes høre sig dobbelt
højt over Skyer med den
lange Kæde af hvidgule Fjætop-
pe ~~stort~~ dannende den Sveitzi-

og franske Alpebjæder, og mest de
~~længselstfulde~~ søgte nøgne Tøpper
og Sider, det maatte staa for
mig som et ønsket fjærrt Land
som laa for langt borte tie at
naa, jeg maatte nøjes med Stedet
hvorpaa jeg stod og forsøge paa at
lave det tilfredstille mig, disse
afrundede Forme~~ner~~ der var dog
er ordentlig stor ^{nøgen} Fjeldvæg Mont D'or
som gav Forestillingen. Skynke at
jeg var i en Bjerggane

Jeg var nu ved den sveitseriske
Grænse. over de højeste Tøpper
var Grænselinien trukken, og
ganske rimeligt var det nu at
jeg ~~fra~~ gav ^{mig} i Hast mest at male
disse høje Tøpper som var Maalet for
min ^{Samling} Lange Rejse efter at have søgt
her og der, oppe og nede, i en fjortens
Dag Tid satte jeg mig fast paa
Mont D'or hvorfra jeg havde den
store Udsigt over Dal og Top over
de alt Graantæret snævt spredte eller

Samlede til Skov og til den
lille Grenndebj Youngne hvori ~~der~~
boede hvorfra der var en Times
stærk Opstigning ~~til~~ til mit høje
Stade: i b

I disse fjortens Dage hvori jeg
saad stærkt havde færdes omkring
og trækhet af mere Papir og Lærred
var jeg uden at aue noget blevet
antaget for en tyk spion som
gik og trak „plancher“ af her ved
Grennsen. Hele Sgrenen er gjen-
syret med Toldmænd, Bondefjølger
som naturligt aldrig har hørt eller
set længere end deres distrikt ~~der~~
der ikke er meget at faa Forstænd,
af som tilbringer Dager og Nætter
ude stikken i en Busk hvorfra
de antaster alle med spørgsmaalet
om der er noget at fortolles.

Saa møder jeg en Dag en Toldmand
da jeg kommer ned fra Mont' Jor
og gaar over Marken, der er altid
noget stikken i at møde en
Ordenens ^{Youngne} Mand at skulle svare paa
alle hans krydsende Spørgsmaal

2
jeg har altid haft lyst til
at undgaa saadan en; men da
han her havde jeg engang
for for en 5-6 Dage sidst
aflagt hele mit foregaaende og
komme den tilsyneladende
tilfredstillende for ham, han
da rask; mere som var det en
gammel Kammerat glad og kvik
men ak her begyndte Stykket,
for den er alt sigang. Hvor kom
mer "de fra" "fra Mont d'or" "malen
"hvad gjør de det". jeg maler et
"Malerie" "Vil de følge med mig
op jeg vil se det". Efter endt
Arbejde og efter den lange trættende
Opværelse op og ned var jeg træt,
men det nyttede ikke at kugle
og da jeg fulgte jeg ham medens
der fra Sognens Smuthulles dør
et Par andre til saa jeg var
gort eskorteret, hvis at Tyskeren
Spionen skulle finde nogle Næse
streges; havde de dem
der skulde han. Han Makkede hele Vejen
et Sags foreløbigt Forhør, at
jeg var spion fortalte han mig

strax og det var forbudt at
tegne og male den Bgn af
som var ved Grænsen o. s. v.
o. s. v. jeg tog det dog tærgenlyst
let, der kunde aldrig blive mere
end naar vi kom der op og han
saa at det var et almindeligt
Olie-maleri saa var det hele forbi,
~~alt~~ stod paa et Sæterskloft godt
langt inde forvaret at Ingen
nemt skulde kunne gjøre det
skade; det var et Brev mod
mig, da de saa at det saa nøjagt
var malet af alle Byens Tøppe
og Byen og Vejene saa var det
tydeligt, dette Grænsemaleri og
de løjerlige Remerkes som jeg brugte
til at skrive ^{med} Staffeliets og Maler-
kassen, alt skulde ned til Gensvar-
meriet i Hôpitalaux-Jougne, jeg maatte
forsikre at rullet var gjænt. Hæst
det blev derefter godt gjenindst, ^{gjenindst}
de beordrede mig at tage Tingene,
men jeg nød Tilraaben at beordre

og se de tre hver med en af
de tunge Ting, som de rigtig nok
brunne lidt til, den gamle
Mand som ejede Caterin og huset
mine Søget, havde ikke i lange tid
haft den ~~fly~~ morsomme Ulykke at
huse en virkelig Spions Arbejdsret-
skaber, han var medfølsom, stakkels
Djævel sagde han rystende paa hovedet
da de førte mig bort; men han
jo ogsaa lade være med at befatte
sig med saadant et "galle metier".
Saa gik det ned ad, jeg blev vaart
til knæene af det høje Græs med
Aftenduggen i, jeg blev argelig over
det hele nu, maaske de dannede
helst aldrig før havde vist at Maler
et skat kan male en Egn af uden
at være Spion, men jeg var desto værre
den første Maler der havde slaet
sig ned i den Egn. Der var dog
kun den Ting der gjorde mig bang
at jeg havde ~~givet~~ min Læste Lomme-
revolver i Lommen, og maaske jeg
nu bliver visiteret dernede.

faa en for stor Historie ud
deraf ved Visitationen derom
jeg tænkte paa at kaste den,
men jeg indsaa at det ikke
kunne gøres ubemærket thi du
gik foran du var min Sige
og du bagved jeg havde hørt at
det var forbudt at være bevæbnet,
naa lad det komme hvad det
vilde, jeg maa anstille mig mindet
at jeg havde den for Løse Tyre
eller sadan noget, og i min
Argelose derover og over det hele
Vrøvl og med at tænke paa det
Maa jeg skulde have i Morgen
med at slæbe de tunge Sager op
i gjen saa slog jeg med min stok
Blomsterkurven af alle de mange
Skærttyder som jeg passerer i det
de dumpede tunge ned i græsset
under den, Ha det er nok hovedet
af vore Solvater de slaa af billed
de den ind, de hævner den "
Hav Tolvmanden begyndte paa
dette Tidspunkt at blive for ufors
skammet

3

som senere steg og som holdt
for længe ved. "Tegner de ogsaa
paa Papir?" Ja det gjorde jeg
det var ganske tydelig nok, og
at jeg havde kørt hjemme over
Bogen var endnu tydeligere.

Vi nærmede Hopitaux-Jougne.

Told Lieutenanten var ikke i Byen
han var den øverste, foruden han
kunne der intet bestemmes han
var gaaet ^{til} paa en Naboby i en
lille Visit, Genfarmen og under-
ordnede Toldmænd undersøgte
Maleriet og de fandt ingen Tirol
Maleriet var ^{netop} indmærket gjort
et rigtigt smukt tableau at have
over Grænsebelienens "Carl os sætte
han over i Bureauet indtil videre
Monsieur venez" min Forhaabning
om foreløbig at slippe fri forsvandt,
jeg begyndte at tabe Modet, der
var det mørkt og man tænkte
Lys, der i Bureauet var en en
Toldsergent som overtog en Overord.

= netz Pligter han overtog den
saa længe frygtelig ventede Visitation
han ~~fulgte~~ befalte mig hjulpet
allesteds og pillede alt op af
Lommerne som han stødte paa,
Og tank hvor underligt for mig
fæda han sist kom til Lommen
med Revolveren hvor spændende
haabende om han skulde ghemme
den Lomme og frygtende Resultatet
af den Opdagelse, det ~~jeg~~ ^{for} igjennem
mig i smaa ^{lige} Tilk som ~~at~~ naar et
Ben lover da han fælte paa den
fylte Lomme med Revolveren i,
"hvad har de der" sagde han i det
han trak den halst op "naa en
Lomme-revolver" ligegyldig lod han
den glide ned igjenn, jeg var let
mit Mod fylte mig igjen og all
svartde jeg paa med Overbevisning
af rent Brød i Posen; min Notis blev
gjennemset Blad for Blad og til
de for den uforstaaelige Ting maatte
jeg give Forklaring. Mine Værter
mente de var falske da de var

af den billigste Slags, i min
ene Lomme stak han Fingrene
i en Vaad Levende Sægl af den
allerstørste Slags et mydeligt Ørem
plav som jeg skulde tegne efter, min²
Bøn om at lade idetmindste den
komme i Frihed blev accepteret

Bureauet laa paa Jernbanestationen
og der samledes da efterhaanden
Jernbanebetjente og Toldmænd, en
masse, og de blandede sig i Affairen
og gav deres Besyn med og jeg
frav de mere delagtige taale mange
Forhaanelser, og jeg var nu hvor
lidt ordentlig Tiltale ~~den~~ grov
Tiltale ~~der~~ der henvendtes til den
stakkels Fyr som er falden i deres
Hænder enten han er skyldig eller ej.

En Gjenkjennte saa undmærket jeg
havde rejst der paa Stationen for
12 Dage siden i den Tid havde
jeg aldeles sikkert faaet noget
godt noget, det var Løgn at jeg kun
havde faaet begyndt paa det Maleri
der det var kun Skalkhestjul og
min Accent var tyk dette med

Danmark som jeg var født i, var
dog for latterligt at jeg ~~ville~~ ~~brutte~~
ville bilde dem saadant et Land
paa som de ikke kjendte, og saa
tog de Revolverne ned af Væggen
og smed dem over deres Skuldre
og stillede sig op som Vagt ved
Døren og imid det idelig afløstes,
Deres Kones og Børn kom til de
Begivenheden rygtedes i Byen og
betragtede det nøjagtigt udførte
Billedet af Grændsen og saa mig
naturligvis denne Guldfugl som
de det havde sat i Børn denne
virkelige Guldfugl som der skulde
give deres Fædre et extra Guldsty-
kke i Honorar. Jeg bar Vagten
~~hos mig~~ min Fænger om at jeg
gjøre sig Umage med at faa
hele Sagen lavet i Orden i Aften,
dau svarede grineude at de skulde
den nok, tillige bar jeg om Mand
som de kunde bringe mig for min
Regning over fra Gjæstgiveren da
jeg ikke havde spist siden ellers
om Fornidlingen, det lovede de

4 men de kom bare ikke med
noget, saa bar jeg sende Brev
til min kone som maatte være
bange for mig, hun tænkte at
jeg var borte ned fra Mont Jor
laug den stejle Klippevej og saa
nu som Mask, det vilde de
ikke, som De ser, var de ikke
elstværte. — De telegraferede
derimod til Pontarlier; den store
Kjøbstad som ligger $1\frac{1}{2}$ Mil derfra
som de med sidste Tog vilde
sende en Escorte af Gendarmes for
at afhente mig, men svaret blev
at sidste Tog var afgaaet & Endelig
kom Toldlieutenanten han maatte
have Historien om igjennem og jeg
blev tiltalt; havde Ord naar
jeg paa grund af mig ukjendte
Gjæster ikke forstod det Pointet i hans
Spørgsmaal, han befalede at naar
det sidste Tog gik herforbi til Pont-
arlier skulde jeg med to Toldmænd
føres dertil, gratis Transportbetlen
blev skrevet og signeret og alt
var i Orden der ventedes paa Toget

en Menig traalte frem og
for Lieutenanten og meddelte
ham at jeg var berøbet, jeg
maatte vise ham den og bejae
at den var lavet skarp. den
blev saa overgivet til Escorten

Dette at jeg nu skulde
føres længere bort til et større
Forthør for en eller anden Jurist
og saa blive puttet ind i et
Hummer for Natten, gjorde mig
fortrøivet over den hele Situation,
jeg ville det meget nødt til selv om
det havde føjet maaske endnu
et ~~lille~~ morsomt Ark til Brevet,
jeg fandt min list og forklarede
at hvis jeg virkelig var spion og
min kone mærkede at jeg blev
borte om Natten saa vilde hun
antage at jeg var bleven rippet
og tilintgjøre alle de spionerier
som laa der hjemme de maatte
hellere gaa hjem og gjøre Undersøgelser
forinden det blev forrent. Hun
sagde de og saa paa hinanden
og gik ud i Mørket og holdt

Raart, de kom langt om længe
ind igjen og forklarede at jeg vilde
blive ført til Jougne til mit hjem
for at efterse min Stue. Jeg var
ikke rigtig sikker paa at de ikke
skulde bestemme sig om. Toget til
Pontarlier holdt utryggelig længe
men da det begyndte at gaa
lettede Frygten af mig og mere
des hurtigere de kom i Fart og
det var forsvunden bag Stationen
fölte jeg mig fri som var jeg det
virkeligt om nogle Øjeblikke maatte
de alt være rystet af mig al
dette væmmelige Raahæng som
der havde været om mig nu
i over 6 Timer. Lieutenanten
baurkede paa Rudeen som en Plud
for Slaven ud at høre Ordeene at
vi skulde begive os paa Vej, jeg
fulgt af Fangeren af Lieutenanten
og af Gensdarmen, fine Folk og
stor Forbryder igjennem en sort
Nat i et øsente Regnvædt; men det
generede mig ikke stort at Regnen

reiste gjennem Stæthatten ned
langt over Tanden i Øjnene og
i Munden. ~~Frakk~~ jeg blev gjen-
nemblødt for jeg ^{var} i Sommerklæder
og ikke belavet paa Regn de andre
derimod havde store Kapper med
Hovedhætte paa, nu skulde hun
da faa at vide at jeg ikke var
falden ned fra Mont' d'Or selv
om de maaske skulde finde paa
at slæbe mig bort igjen, jeg
tog nogle Fløjte-toner derover, Told²
manden blev urolig kiggende om
til højre og venstre ind over Mar-
kerne "var det dem der fløjtede
for" sagde han da jeg begyndte
igjen og jeg berolige ham ved at
svara ja, Gud ved for et hemmeligt
Signal han havde antaget det
for; Det gik dog efterhaanden
en Anelse op for dem at de
vist var en Betise de havde
begaaet i Dag i saa der kom ^{en} noget

5
mere privat Samtale i gang
mellem os om ~~Tans~~ Toldmandens
Pligter og Fortjeneste han faa
kun 60 fr om Maanedens i Løn
og han maa da være ude Dag
og Nat minus 5 Natter i hver
Maaned og Saa opmuntret af
15 fr extra Fortjeneste havde jeg
været Object. Vejen var sunden
bort bagud under vore Fødder, vi
stod ved Huset, Huset som intet holdt
Saa megen Angst og Sorg ~~og~~ som var
blesen baaren om fra Stue til Stue
og oppe og nede; da hun hører mange
træde trampe paa Vejen udenfor
saa tænkte hun at de kom bære
med mig og hun Lekkerte Vinduet
op for at se ud og raabte for
hundrede Gang efter mig, denne Gang
svarede jeg hende og hun for ned
og faaet mig om Halsen med et
nyt og stærkere Grast som varede
længe ved; ~~for~~ ^{paa} Escorten virkede
det ikke som et Kometespil, hendes
Sorg og hendes forgræste Ansigt var
egte, de bad. nu, meget høflige,

blot
om, at vise dem mine Papirer
som saa overbeviste dem baade
om at der existeret et lille Land
som kaldes Danmark, og at jeg
var boende i Paris; de vare saa
blevne overdrevene høflige; dog
jeg maatte drikke en Omgang Øl
med dem paa Santé'en dog
ønskede de mit Visitkort for indv.
de forsvandt; skønt de vare gaaede
turde Vædens kun hviske thi de
mente ^{at nu} ~~viste~~ at der var stillet en
paa Vagt udenfor Huset. Natten
gik men den gik forfærdeligt hen,
var bebrudt af Graaden og maatte
gaa frem og tilbage paa Gulvet
og jeg kunde heller ikke paa Ro
paa mig før det Morgengryet.
Dagen efter var Toldmændene igjen
med et gammelt daarligt ^{maleri} som jeg skulde
vurdere; det var vist slumbet, jeg
saa Toldmænd alle vegne;

Denne virkelige uhyggelige
Tilfælde havde gjort mig saa

led ved Egnen samtidig med
en stærk Røgheds-^{syge} ^{der os bange} ^{for} ^{ingen} ^{at}
vi besluttede hurtig at rejse
bort herfra, ^{for} denne uhyggeligt gennem-
syrede Bjergene bort til det fjærne
~~Republik~~ ^{laagerde} Klippeland paa den
anden Side Genfersöen som jeg stædt
stille havde længtes efter, vor Afreise
paa Stationen saa hurtig efter Historien
saa underligt ud for Toldmændene
men de maatte lade os rejse, vi kom
over Søen og slog os ned ved Foden
af de mægtige Savoiske Alper, der
fandt jeg Bjergene og endnu mere
da jeg gjorde en Førtur ind igennem
dem til Mont Blanc og fik set dette
enorme Snebjerg, som stikker op over
alle sine antagelige Omgivelser.

Heller ikke der i Savoiën tog de
Genstande ^{med} være i Fred en eller
to Gange om Ugen; de sex Uger
jeg var der kom de for at forhøre
sig hos Naboer og Genboer og de ikke
have mærket noget Lovstridigt ved
mig, ~~men~~ og mig selv blev underkastet

et Krydsforkör efter de snedigste Regler
jeg gav dem min Adresse i Paris for
at de kunne ^{ende} forhøre om mig det,
at der brændte Lys hele Natten paa
mit Værelse, kunne de ikke
regne ud at det var en Natkamps
der stod og brændte det var de for
snedige til, jeg havde andre Sager for ved
det Lys, da jeg rejste ud af Provinsen
paa Turen til Mont'blanc maatte
jeg skule mig i Luperon da ^{de gamle} Genivar
mænd stod paa Personer for at lægge
mærke til de Passerende, thi jeg vilde
nødtig skændes op for nogen Pris
samtidig med det ubehagelige
at staa under Forkör.

Under saadanne Forhold føles jeg
det nærværende praktiske og behagelige
ved at have haft Frankrig til Fødsland

Vi sende Dem nu mange
Hilrener vi har det godt og haaber det
saamme med Dem Pengene takker jeg
for; men det ser ikke ud som de trækker
deres Udgifter fra jeg længes nu efter at
høre om hvad de har faaet gjort i sommer
mit Arbejde faar vente til et næste Brev
Deres h. L. F. Willumsen